

Simon & Thomas

02 April 2026
Schloss Retzow, Rechlin

Nederlandse versie

Eigenlijk drinkt Simon geen bier.

We schrijven het jaar 2014. Man zoekt man. Twee knappe mannen ontdekken elkaar online. Ze wonen niet in Berlijn, maar zijn er vaak. Simon bracht zijn Berlijnse dagen toen door bij mij, en was dan altijd in *party mode*.

Toen ze allebei tegelijk in Berlijn waren, spraken ze af. Om koffie te drinken. Thomas wilde daarna koken. Wat schattig toch?

Het liep anders. Thomas bestelde een bier. Simon zei... ja, doe mij ook maar. Want hij kon geen nee zeggen tegen die krullen en die stralende, blauwe ogen. Gekookt heeft Thomas die avond niet. In plaats daarvan: een bar, een restaurant, bar, bar...

Party mode on.

Simon en Thomas brachten de komende dagen en sommige nachten samen door, totdat ze Berlijn moesten verlaten.

Eigentlich trinkt Simon kein Bier.

Eigenlijk was het zo wel leuk geweest.

Wie Simon kent, weet: hij heeft een heel goede emotionele kompas.

Na Berlijn was zijn conclusie helder: *"Het was hartstikke leuk, maar laten we ons geen illusies maken. Ik Utrecht, jij Neubrandenburg."*

Party mode off.

Voor Thomas was dat allemaal minder makkelijk te verwerken. Hij dacht veel na over die mooie dagen. In zijn restaurant - dat ook nog eens Berlin heette - kauwde hij collega Doreen een oor af over Simon. Steeds maar weer.

Eigentlich hätte es dabei bleiben können.

Eigenlijk had Thomas gewoon in zijn restaurant moeten staan.

Thomas wist dat Simon met zijn vriend Rob door Italië zou reizen, musicerend en zingend op straatpleinen. En Thomas zou Simon ontzettend graag weer zien. Maar het restaurant dan?

Doreen gaf Thomas een duwtje: *"Ga dan naar Italië! Ik pas wel op de zaak."*

Ook Simon had advies gekregen: Rob vroeg of Thomas een fling was. Simon was eerlijk: de tijd met Thomas was te mooi geweest. Hij wilde het proberen.

Dus pakte Thomas zijn koffers. Eenmaal aangekomen in de havenstad La Spezia, kocht hij een bos bloemen en belde Simon - hij stond op een of ander plein in La Spezia en zag dit en dat gebouw. Simon zag ook net dit en dat gebouw. En toen zag hij... een bos bloemen. En Thomas.

Eindelijk weer samen. En hoe was Italië? Perfetto!

Eigentlich haette Thomas in seinem Restaurant stehen sollen.

Eigenlijk zou liefde niet zoveel kilometers moeten kosten.

Zo begon het grote heen en weer pendelen. Drie jaar lang, elke twee weken. Simon was flexibeler dan restauranthouder Thomas en leerde de snelweg tussen Utrecht en Neubrandenburg heel goed kennen. Drie jaar lang: eindelijk zie ik je weer, alweer weg, nog twee uur rijden, tot de volgende keer.

Maar het derde jaar werd zwaarder, want... Thomas was niet meer gelukkig met zijn restaurant. Het werd bijna het enige gespreksonderwerp. Simon reed uren naar zijn geliefde en mocht aanhoren hoe zwaar het was. Ik citeer Simon: "Jij was alleen aan het zeuren."

2017 vertrok Simon naar LA. Een halfjaar sabbatical, een droom voor elke muzikant. Maar voor hij vertrok, zei hij tegen Thomas: zorg alsjeblieft dat je een oplossing hebt gevonden met je restaurant als ik terug ben.

Eigentlich sollte Liebe nicht so viele Kilometer kosten.

Eigenlijk hadden ze overal gelukkig kunnen worden.

Het restaurant was verleden tijd. Simon was weer in Nederland. En nu? Hoe komen de twee samen? Er waren veel opties: Berlijn, Hamburg, München... voor beiden waren dat allemaal echte mogelijkheden.

Thomas besliste: Nederland. Het wordt... Utrecht. Waarom zouden beiden opnieuw beginnen? Simon was in Nederland diep verankerd - met familie, vrienden en vriendinnen en zijn professionele netwerk. En Thomas hield al lang van het land en de mensen. Belangrijk voor beiden: Thomas nam deze beslissing echt voor zichzelf.

Eigentlich wären sie überall glücklich gewesen.

Eigenlijk zou het nu makkelijk moeten worden.

De eerste jaren waren mooi en tegelijkertijd... niet makkelijk. Een nieuw land, een nieuwe taal, een vriendenkring die nog niet van Thomas was. En toen kwamen de zware klappen.

In 2019 overleed Simons moeder Yneke. Mijn beeld van haar was: altijd onberispelijk gekleed. Rode lippenstift, altijd. En geen blad voor de mond en het grootste hart dat je je kunt voorstellen.

Nadat ze Thomas voor het eerst ontmoette, zei ze tegen Simon: *"Nee, dit is hem helemaal. Zo leuk heb je nog nooit gehad."* Ze had gelijk. Yneke had op haar manier altijd gelijk.

Yneke zag meteen dat Thomas iets heel bijzonders was.

Dan de coronapandemie. In het tweede coronajaar, 2021, overleed Thomas' moeder Helga. Helaas heb ik haar niet gekend. Simon gelukkig wel. Thomas vertelde me dat ze hem had gewaarschuwd voor Simon: *"Das ist ein Künstler - himmelhoch jauchzend und zu Tode betrübt."* Maar Helga vond Simons stem mooi. En zijn ogen.

En de twee werden een echt team. Simon was immers vaak in Neubrandenburg, en op een gegeven moment waren Helga en Simon een eenheid... tegen Thomas. De twee waren het altijd eens als het om Thomas ging: *"Jaja, dat heb ik hem ook al gezegd!"* En nog steeds, als Simon Thomas iets duidelijk wil maken, vraagt hij: *"Wat zou je moeder zeggen? Zie je wel."*

Yneke en Helga.

Ze wisten wat dit was. Ze wisten dat het goed was.

Beide moeders wisten wat hier ontstaat en wisten dat het iets bijzonders zou worden.

Eigenlijk was Helga er altijd.

Eigenlijk was Yneke er altijd.

Eigentlich sollte es jetzt einfach werden.

Eigenlijk is aankomen maar een moment.

Maar soms duurt het jaren.

In Utrecht voelde Thomas zich steeds meer thuis. Wat zeker hielp, is een bijzondere gezamenlijke aanschaf: zwart, majestueus en zacht als een kussen... en ongeveer even groot.

Schnitzel.

Maar niet alleen in wat ze deelden, vond Thomas zijn echte thuiskomen - ook

in zijn eigen dingen. Nieuwe lieve mensen, eigen vrienden en vriendinnen, zijn eigen verhalen. En zijn werk bij Utrecht Natuurlijk gaf hem het gevoel: *"Jetzt bin ich wirklich angekommen."*

Eigentlich ist Ankommen nur ein Moment.

Eigenlijk eet Thomas altijd een dessert.

2023 was de tijd rijp. Simon en Thomas zaten in een Italiaans restaurant - een lunch, drie gangen. Simon had de ring in zijn zak. Het plan was simpel: dessert bestellen, ring erin verstoppen, en wachten.

Maar Thomas bestelde geen dessert. Uitgerekend die dag niet.

Simon drong aan. Proef nou even van mijn dessert. Toe dan. Tot Thomas eindelijk toegaf - en op het lepeltje een ring lag.

Thomas keek op. *"Gaan we nu trouwen?"*

Simon lachend. *"Als jij wil."*

Eigentlich isst Thomas immer Dessert.

Lieve families, lieve vrienden en vriendinnen, lieve gasten.

Ik ken Simon al zo veel jaren. Ik was erbij toen hij Thomas voor het eerst zag. Ik heb de pendeljaren meegemaakt en hoe Thomas naar Utrecht kwam, en bleef.

En ik kan jullie zeggen:

Dit is geen verhaal over twee mensen die voor elkaar zijn gemaakt.

Dit is geen verhaal over lot.

Dit is een verhaal over twee mensen die er steeds opnieuw voor hebben gekozen.

In Berlijn. In La Spezia. In een stad waar je niemand kende. Met een ring in een dessert.

En wat zegt deze keuze? Dat ze elkaar gelukkig maken - oprecht, zichtbaar, al zoveel jaren. En dat ze weten: als het moeilijk wordt, is de ander er. Zonder twijfel. Dat is waar deze twee voor staan.

En vandaag maken deze twee prachtige mensen, Simon en Thomas, de mooiste keuze van allemaal.